

Pjotr Kanya

Studentův zápisník

Věnováno všem těm, kteří ty časy zažili . . .

Obsah:

1. Kopačky
2. Škola
3. Vzhůru do Anglie
4. Volnost v řetězech
5. Anglický večer
6. Zase doma
7. Kino
8. Den poté
9. Život jde dál
10. Páteční blues
11. A co teď?
12. Naděje
13. Bungee
14. Zři
15. Dilema
16. Ségra
17. Konec Sklepa
18. Tam v Karviné
19. A dál?

Kapitola 1. : Kopačky

Ostrava je úplně obyčejné město, kde žijí lidé svým průměrným životem. Obyčejným životem zde žijí havíři, prodavačky, revizoři a bohužel i studenti.

Řekla mi: „Víš, já už tě asi nemiluju!“ Tuto větu jsem od Markéty čekal už týden. Když přijela z dovolené, byla nějaká divná. „Tak to je konec?“ Tuto otázku jsem vůbec nemusel pokládat. „Asi jo.“ Nesnáším nějaké srdceryvné scény a tak jsem jenom řekl: „Užívej si života, sbohem.“

Moje kroky směřovaly do Formanky, což je naše místní „studentská“ hospoda. Kamarádi už tu byli. Vytáhl jsem svoje L&M, hodil je na stůl a objednal si pivo. „What's up dude?“ „Ale nic, vona mi zahla, chápeš to?“ Patrik byl v klidu: „No a co, deš neska do Sklepa.“ „Asi jo.“ „Hele Paťas, neviděls dneska Čechiho?“ „Neviděl.“

Prázdniny se chýlí ke konci, ztratil jsem holku, je strašná nuda.

„Come on baby, light my fire!“ repráky jely naplno. Na parketu se to hemžilo. Na to, že se jde zítra do školy, jsou všichni nějak moc čilí. Zapálil jsem si a oddával se alkoholovému opojení. „Čau nechceš si zatrsat?“ skrz kouř stoupající z mé cigarety jsem zahlédl holku. Na chvíli mě přepadla myšlenka, že bych jí mohl sbalit, ale po mých zkušenostech jsem ji odpálkoval: „A za kolik jdeš?“ „Ty si blbej.“ Na nic víc se nezmohla. Dvě v noci. Už bych měl jít domů. Dneska jdu do školy, sakra

Kapitola 2. : Škola

Ráno jsem se probudil s kocovinou v hlavě. Vlezl jsem do vany a osprchoval se. Představa, že dneska uvidím třídní mi ještě zesilovala mou bolest.

Cestou do školy jsem potkal Tomáše. „Čau Kački, jak se vede?“ Nic jiného mě nenapadlo, taky co by jste chtěli o půl osmé ráno. „De to, a ty?“ Tomáš se taky na moc nezmohl. V tomhle duchu probíhala celá naše konverzace.

První den byl v pohodě. Až na to, že jsem místo do septimy B vlezl do sexty B. Tam jsem uviděl svou bývalou. „Ahoj Petře.“ „No nazdar.“ Tebe jsem fakt chtěl dneska vidět. Ale říkám, bylo to v pohodě.

Týdny ubíhaly. První basy byly na světě. Na to, že letos maturuju jsem byl až nezvykle v klidu. Každý den nějaké zkoušení nebo písemka.

Už mě to nebaví. Někam vystřeli, nebo se hodit marod, to by mi pomohlo. „Chlupatost“ mých myšlenek byla někde mezi vypelichaným psem a bodem mrazu. Nepomáhalo ani LEO, ani Penthouse. Na trati k mým „chlupatým“ myšlenkám je asi výluka, nebo já nevím co. Naštěstí jedu se školou do Anglie. Kolková s Bártovou budou v pohodě. To jsou jediné profesorky, které na mě nezanevřely. Do 10. října to budu muset vydržet.

Další dny školy byly ubíjející. Týden před desátým si nás zavolaly profesorky. Tu hroznou pravdu na nás vysypala Bártová: „Termín našeho zájezdu se posunul až na dvacátého, protože všichni ještě nezaplatili.“ Panebože, to je ještě skoro měsíc do školy. Šly na mne mdloby. Na to jsme si museli s Patrikem jít zakouřit na chlapecký záchodek do třetího patra. Jediné pozitivum tohoto setkání bylo, že se na mě usmála jedna kvartánka, která tam jede s námi. Že bych ji sbalil?

Kapitola 3. : Vzhůru do Anglie

Konečně nastal čas, tak očekávaný. Sbohem Exile, sbohem Ostravo!

Ten večer jsem vůbec nemohl usnout. V očekávání svobody a radovánek na mě nějak nešel spánek. Jé, ono se to rýmuje, asi se stanu poetou. Ráno vstávat ve čtyři, ach jo. Nejlépe to vyřešil Patrik, ten šel přímo ze Sklepa.

„Drastich a Příbyl si sednou dozadu“, tyto slova mě vyrušila z poklimbávání před autobusem. Nasoukal jsem se dovnitř a šel až na konec. Ta holka se na mě usmála. Já se zastavil, čímž jsem způsobil řetězovou reakci, protože všichni ospalí za mnou do mne vrazili. „Já jsem Petr, a ty?“ „Zuzka“, začervenala se a usmála. Ze zadu se ozývalo neustálé: „Který vůl to tam zdržuje?“ nebo „Ježíš dělej, mě se chce chrápat.“ Proč ty Karosy jsou takové úzké. „Tak zatím“, řekl jsem a soukal se dál.

Jako obvykle, Zajda ze sexty přišel pozdě. Zmatky profesorek, jako, že kdo zná jeho telefon a podobně jsem našťěstí prospal, takže o nich vím jen od Paťase. každopádně jsme v pět vyjeli.

Dopoledne mě probudilo jednak kručení v břiše a druhak vůně Marlboro. Samozřejmě nezapálených, protože krabička byla prázdná. Protřel jsem si oči a viděl jak Patrik nadává, že si nemohl koupit ráno cigarety, protože bylo všude zavřeno. Se slovy: „Jo, to je směla“, jsem mu naznačil, že si je budeme muset koupit někde po cestě.

Zastávka v Šumperku nám splnila naše přání. Bože, oni tu mají Calumé. Nádhera moje nejoblíbenější značka.

Přes den to ještě šlo - občas zastávky. Odborně jsme je s Patrikem nazvali „kuřpauzy“. Pomalu jsem hladem začal kecat nesmysly, když v tom jsem uviděl logo Mc Donalda a autobuse se začal otáčet za tímto billboardem. Konečně oběd. A cena - 135kč. To zas není taková katastrofa, když vám na to vaši dají.

Noci byly na zabití. Potkat jednu, tak ji asi zakroutím krkem. Vůbec jsem nemohl usnout. Už jsem z toho měl deprese. Asi ve čtyři ráno se mi to nakonec povedlo. Probudil jsem se až na konci Německa. Ještě projedeme Belgií a kousek Francie a sbohem kontinente.

Trajektem do Anglie. Vidím bílé útesy Doverské. Potom první krok na britskou půdu. Tak nějak se musel cítit Vilém dobyvatel.

Kapitola 4. : Volnost v řetězech

Největším problémem naší (ne)volnosti byl slečna Žádostivá. Naše průvodkyně nás vláčela od památky k památce, a když jsme měli nějaké volno, tak pět minut před zavíračkou v nějakém obchodě.

Párkrát jsme se chtěli trhnout, ale vždy nás chytla. Nepomohlo překecávání, vůbec nic. Její odpověď byla vždy stejná: „Já mám za vás zodpovědnost!“ Naštěstí jsme večer zdrhli někam do pubu. (A jéje, začínám mluvit anglicky.)

Jediným světlým bodem v této zmeti příkazů a zákazů byla Zuzka. Vháněla mi elán do mých ztuhlých žil. Konečně jsem se začal snažit a vypadá to velmi slibně.

Slečna Žádostivá nás překvapila při návštěvě Londýna. Dala nám volno na dvě hodiny. To je nádhera, dvě hodiny. Slečno Žádostivá, vše je vám odpuštěno . . . No, všechno ne!

Tento výlet mě překvapil hned ráno v Portsmouthu. Zuzka se ke mě vůbec nehlásila, když jsem chtěl vysvětlení, tak zaznělo: „Vypadni!!!“ „Ježíš, co je?“ „Prdel si dělej z někoho jinýho, jo!!!“ Jenom tak nenápadně si ke mě sedla Michala: „Víš vona se domákla, že máš doma babu!“ „Kurva, to je blbost, ja jsem free!“ Michala se usmála a odešla. Patrik to všechno vyřešil: „Vyser se na to, bude jiná.“ Ti dík teda . . .

V autobuse jsem si musel sednout někam jinam, protože Patrik zrovna neměl místo. (Ono by bylo, kdyby na něm nesesedla jedna dívčina.) Šel jsem si sednout vedle. Po chvíli si ke mě sedla nějaká holka: „Je tu volno Petře?“ Aniž jsem se na ni podíval, jsem řekl: „Ale jo.“ „Já jsem Petra.“ Teď jsem se na ní podíval. „Já, já, já . . . Petr.“ Kurníkšopa to je BABA. „Co je, ňák se ti zapletl jazyk.“ „To se mi občas stává, když uvidím pěknou holku, víš.“ Už zase jsem nasadil tvář playboye. Jsem v klidu . . .

Já mám dneska šťastný den. Londýn byl nuda, oproti tomu, co se bude dít večer. Petra jde se mnou ven! Večer! Musel jsem Patrikovi vysvětlit, že s ním nejdu. Á propos, Patrik. Na cestě zpátky jsem si k němu sedl. (Na chvíli jsem se musel odtrhnout od Petry, ach bože.) „Ty Paťo, ty bys neměl nikoho balit. Doma tě čeká tvoje Žužu Urban. Víš o tom?“ Patrik propadl desetiminutovému smíchu. Mé myšlenky šly od čerta k ďáblu. On už s Žužu nechodí? Patrik mě vyvedl z omylu: „Víš jak jsem se ji zbavil? Ukázal jsem ji fotku Zuzky. Potom se zvedla a odešla.“ To mě překvapilo, Patrik je věrný!

Kapitola 5. : Anglický večer

A přišel večer . . .

Sešli jsme se u Canyon lake, uprostřed Portsmouthu. Měla na sobě rifle a vestu. Pod ní byla jenom podprsenka. Ježíši, ta je sexy! Ehm, nechal jsem se unést, no.

„Ahoj Petro.“ „Čau Petře.“ Teď jsem musel vypotit něco, čím bych si šplhnul. No tak, Přibyle dělej. Á, už to mám: „Vypadáš super.“ Petra se začervenala: „Dík.“ „Kam půjdeme?“ nenápadně jsem se zeptal. „Nechceš se jít jenom tak projít?“ „Tak jo.“

Šli jsme k pláži. Lehký vánek si pohrával s jejími vlasy. Vytáhl jsem ruce z kapes a pomalu jsem se přibližoval k její ruce, která se nic netušíc pohupovala u jejího boku. Vůně moře dokreslovala tuto romantickou atmosféru.

Konečně jsem se dotknul jejího malíčku. Uchopil jsem ji za ruku. Ona se na mě podívala a usmála se. Uchopila mou ruku pevněji a já se zastavil. „Víš, že já vůbec nevím jak se jmenuješ příjmením“, nahodil jsem téma. „Březinová a ty?“ „Přibyl, víš já . . .“ „Ježiši to už je hodin, musím se vrátit do rodiny.“ Sakra, sakra a do třetice sakra. Buď to udělala schválně nebo netušila, že ji chci vyznat lásku. „Tak jo, já tě doprovodím.“

Celou cestu jsme šli ruku v ruce. Před domem jsme se zastavili: „Já jsem pro tebe složil básničku.“ „Jé ty pískeš?“ „Jo, poslouchej, jmenuje se to Dopisy:

Prohlížíš dopisy,
dopisy ze smutku
a nebo zármutku,
nad kterými neuroníš slzu.

Prohlížíš dopisy,
dopisy o lásce
a taky nadsázce
a slzy nevidím.

Prohlížím dopisy,
dopisy od tebe,
dopisy ode mne
a pláčeš . . .“

„Jé, to je krásné.“ Dala mi pusu a odešla „domů“. Ještě chvíli jsem tam stál a vychutnával chuť jejích rtů. Potom jsem se otočil a odešel k mé host family. A v rádiu hráli Stairway to Heaven . . . Možná vám tato informace vůbec nepřipadá důležitá, ale každý člověk má nějakou píseň zafixovanou s různými událostmi. Pak ale nějaké špatné vzpomínky přijdou zvláště, když to nechcete. Ovšem tahle bude dozajista příjemná, teda až do mého dalšího vztahu.

Kapitola 6. : Zase doma

Idylka v Anglii skončila na můj vkus až moc rychle. Cesta domů byla v pohodě. Už jsem se nemusel tulit na Patrika. Práci „tulidla“ za něj vykonávala Petra.

Všechno je zase postaru. Ráno vstanu, jdu do školy, učím se, přijdu ze školy, vyvenčím psa, učím se (blbost), jdu spát. Z tohoto umrtvujícího kolotoče mě může dostat jen večer strávený s mým „Sluncem v duši.“

„Hele, Petře, nechceš jít do kina?“ Tuto oblast zábavy jsem v poslední době nějak zanedbával a tak moje odpověď byla kladná. „A na co?“ Odpověď mě zarazila hodně hluboko pod povrch zemský: „Víš, chtěla bych vidět Titanik.“ Představa, že budu tři hodiny sedět v nepohodlném křesle, bude mě bolet v zádech a neucítím svou zadní část těla, se mi hodně nezamlouvala, ale večer strávený s Petrou mě alespoň vytrhne ze šedi studentova života. „Kdy půjdem?“ „Můžeme zítra?“ Má odpověď byla . . . kladná.

Kapitola 7. : Kino

Školu jsem vůbec nevnímal. Psychicky i fyzicky jsem se připravoval na večer. A jenom tak mezi řečí: přestal jsem kouřit. Petra nebyla moc nadšená oblakem dýmu, který mě obklopoval. Tu radovánku jsem si zatrhl. Co bych pro ni neudělal, že?

V sedm jsem vypadl z domu. „Kam jdeš a kdy se vrátíš?“ ha, otec. „Jdu ven a přijdu!“ má klasická odpověď ho nejspíše uspokojila, anebo si už zvykl na mé (ranní) příchody.

Už stojím přede dveřmi své vyvolené. Pomalu zvedám ruku abych zazvonil. Třese se mi. Sakra, uklidni se. Jak říká můj strýc: klídek vole, klídek. Zazvonil jsem a čekám. Po chvíli se rozletěly dveře. „Dobrý večer přeji“, s největší slušností jsem ze sebe vysoukal, „Je prosím vás doma Petra?“ „A ty sy gdo?“ hromový hlas jejího otce mě přilepil ke zdi. Začal jsem se potit. „Tati to je kamarád“, její krásný hlas mě zachránil před mým sesypáním. (Poznámka pro čtenáře: Já nejsem ve své podstatě tak stydlivý.) „A kam dete?“ „Do kina tati.“ Otec si mě prohlédl od hlavy k patě. Asi jsem se mu zamlouval, protože se zeptal: „A kdy prydeš?“ „Asi v jedenáct.“ Tímto skončilo mé první setkání s jejím otcem.

Už se těším na „pečlivé sledování“ filmu. Doufám jen, že se chlupatost mých myšlenek vrátí k normálu.

Koupil jsem lístky a pohodlně jsme se usadili úplně nahoře. (Můj návrh. Nechci aby mě (nás) někdo sledoval). Po chvíli se všechny mé plány zbouraly jako domeček z karet. Přišla její spolužačka, sakra! „Mohu si přisednout?“ „Jistě, pojď mezi nás“, chtěl jsem si po dlouhé době užívat a zase nic. „Ahoj Martino, sama?“ „No, nemám s kým. Jé ahoj Petře. Četla jsem tvoje básničky, jsou super. Nechtěl bys mi nějakou věnovat? Víš já hodně ráda čtu poezii a chtěla bych mít doma něco od tebe.“ Petra se zvedla: „Jdu něco koupit.“ Odešla směrem k bufetu. „Jé a Péťo co děláš zítra, víš já nemám co dělat, nechtěl bys někam zajít? Třeba na kulečnick, nebo tak?“ Znělo to dobře. Člověk si musí užívat, když má na to ještě věk. „No tak jo a v kolik?“ „Jé, to je super. Tak v šest? Máš čas?“ „Ale jo.“ „Sejdeme se u Lenina.“

Po Petřině návratu začal film. Ze sexu samozřejmě nic nebylo, protože jak jsem řekl, jsem stydlivý člověk a Martina se na mě po očku neustále dívala. Film byl opravdu „záživný“. Víím úplně všechno.

Po skončení jsme se rozloučili s Martinou (mrkla na mě očkem) a šli domů. Před vchodem jsem dostal pusku. Nazval jsem ji důvěrně: „Broučku, dobrou noc.“ A pomalu jsem se odšoural směrem ke své posteli.

Kapitola 8. : Den poté

Mé myšlenky se na druhý den ubíraly směrem k nadcházejícím radovánkám. Plán jsem měl vymyšlený dokonale. Řekl jsem Petře, že se musím učit: „Víš miláčku, maturita je za dveřma.“

Přesně v šest jsem nedočkavě přešlapoval „u Lenina“. Málem mě to stálo život. Musel jsem do příchodu Martiny poslouchat hip-hop. Místo „u Lenina“ je totiž seřadiště místních skejťáku. No prostě humus. Co vám budu povídat. Doma jsem si musel dát terapii pořádné muziky.

Už z dálky jsem ji viděl přicházet. Tu, která mě donutila podvést svou „lásku z Anglie“. V ruce držela sešit. „Ahoj Pét'ó.“ Vypadala nádherně, ale to vám vyprávět nebudu. To si nechám pro sebe. Její vzhled vyvolal tlaky v určité partii mého těla.

„Petře, víš, u nás není nikdo doma. Chtěla bych ti ukázat něco, co jsem napsala. Chceš?“ „Ale jo.“ Začala se ve mě probouzet ta horší polovička mého Já: „Tak si dneska užijeme. Vždyť se o tom Petra nedoví. Běž užívej si.“ Samozřejmě, že jsem podlehl svému druhému Já. Jenom doufám, že cestou nepotkáme nikoho známého. Ani jsem nevěděl, že Martina bydlí kousek ode mě. Zase se ozvalo mé druhé Já: „Vidíš Petře, máš to blíž než k Petře. No, nevyužij toho!“

Už chrastí klíč v zámku. Měla pravdu, nikdo není doma. Vyzul jsem se a ona mě odvedla k sobě do pokoje. Zapnula věž. Musím uznat, že má dobrý vkus - z reprobeden se vylinula líbivá melodie The Archies. Buď taky poslouchá 60. léta a nebo mě chce sbalit. No, a nebo taky obojí. Kdo ví.

„Posaď se Pét'ó. Jak se ti u mě líbí?“ „Jo, máš to tu pěkné. Máš štěstí, že nemusíš mít pokoj, jako já, se čtrnáctiletou sestrou. To je hrůza“, celkem plynně jsem rozvinul konverzaci. Přisedla si ke mě a otevřela sešit. Jo, přesně ten, který měla už „u Lenina“. První čeho jsem si ale všimnul, byla rafinovaná vůně jejího parfému.

Přečetla mi svou první báseň. Nevím, působila na mě divným dojmem. Moc vyumělkovaně. Rozhodně, verše nebyly to, co jsem chtěl dnes večer rozebírat. Trošičku jsem tu báseň předělal k obrazu mému. „Jé, to je báječné. Víš Pét'ó, ty používáš takové jiné slova k tomu co chceš vyjádřit. Tady tuhle básničku si zapíšu. Mi se moc a moc líbí. A co tohle?“ otočila list a ukázala mi další. „Jo, ta je dobrá. Trochu bych vypustil některá slova, ale to je můj subjektivní názor. Nemůžu přece tvou básnickou identitu.“ Ty vole, co to kecám. Právě jsem nahodil výraz a mluvu protřelého básníka. „Dobře. Mi to nevadí. Podívej se mi na to. Já zatím dojdou pro něco na pití.“ Něco jsem jí tam pozměnil, to jenom tak, aby nic nenamítala.

Po chvíli se vrátila s láhví šampaňského a dvěma číškami. A sakra, bublinky. To NENÍ dobré. Hodně lezou do hlavy. Nalila nám. Podala mi skleničku. Přitiskla se ke mě a políbila mě. „Na básně“, zněl její přípitek. „Jo, na básně a mladé, pěkné básnířky“, to byla moje verze. Večer se mi začínal pomalu líbit. A vše se odebíralo nečekaným směrem.

Po hodině byla láhev se šampaňským prázdná. Naše konverzace plula po hladině jiskření. Zapojil jsem své druhé Já, aby se přidalo se svými dvojsmysly.

Martina se zvedla z gauče: „Jdu pro další láhev, jo?“ „Dobře jdu s tebou.“ Zapomněl jsem však na zrádnost bublinek. Po prvním kroku se mi zamotala hlava a já spadl přímo na Martinu. Snažil jsem se vstát, ale ona stáhla zpátky a začala mě vášnivě líbat. „Péťo, já tě miluju, víš. Nechceš tady zůstat přes noc? Prosím tě, líbej mě!“ „Dobře. Jenom mu . . . m . . . musím zavolat domů, že přijdu až zítra.“ Vůbec se mi nechtělo vstát z jejího nádherného těla. „A vaši nepřijedou?“ dobrá otázka, kterou vymyslelo opět mé druhé Já. „Ne, až pozítí.“

Telefon domů vyzvání. „Ahoj mami. Jsem teď u Tondy, spravujeme počítač.“ „Kdy přijdeš?“ „Víš mami, asi až zítra na oběd. Když je ten pátek. Ta oprava může trvat dlouho.“ Důležité je nepustit matku k argumentům. Chudák Tonda, kdyby věděl k čemu ho právě využívám. „A rodičům to vadit nebude?“ zněla matčina celkem logická otázka. „Ne mami, Tonda už se ptal.“ „Tak jo. Přijď zítra a nezkaz si oči. Čau.“ „Ahoj mami a dík.“ Nádhera. Matka měla velmi dobrou náladu. Asi ji koupím kytku. No, ještě si to rozmyslím.

Vrátil jsem se zpět do jejího pokoje. Martina ležela na gauči a z věže hrála má oblíbená píseň Serge Gainsbourga - Je t'aime . . .

Jak to dopadlo si nechám pro sebe. Nejsem typ, co se chlubí svým výkone v posteli, ale musím podotknout, že to byla extáze.

Kapitola 9. : Život jde dál

Měsíce ubíhaly, maturitu jsem přežil a všechno bylo takové celkem laxní.

Petře jsem svůj úlet nakonec přiznal. Sama mi řekla, že náš vztah chladnul a už by nemělo cenu prodlužovat tuhle agónii. A Martina? Párkrát jsme zopakovali náš noční „dýchánek“. Pak mě ale odkopla jako vyždímanou houbu. „Hele promiň, fakt, víš, našla jsem si kluka, . . . , hm, cítím to jako životní lásku. Tak promiň a . . . ahoj.“

No, všet se nebudu, život jde dál. Je mi teprve devatenáct, takže klídek. Ona se vždycky nějaká ženská najde.

Poprvé ve svém životě jsem se zaměřil na školu. Ostatně, jak jinak zabít den, který je zoufale dlouhý? Přijímačky na slezskou univerzitu byly mým životním úspěchem. Poprvé (všimli jste si, že všechno je vlastně jednou poprvé) jsem něco pořádného dokázal. Dostal jsem se na šílenou kombinaci, u které jsem předpokládal nízkou účast uchazečů - angličtina s informatikou.

Prázdniny jsem prožil jenom dvěmi činnostmi. Našel jsem si brigádu. Stavěl jsem počítače v Autocontu za dobré peníze. Když říkám dobré, tak opravdu dobré, né nějakých třicet korun na hodinu. A občas se ulila nějaká ta součástka na upgrade mého miláčka hovicího si v pokoji na stole.

A ta druhá činnost? Nejlépe to vystihl Iggy Pop ve své písni Night Clubbing. Můj noční život v Ostravě začal nabírat otáčky. Chlast, cigarety, tráva a LSD. Tento kolotoč se opakoval každý den. jestli mě to nezabije, tak už nikdy.

Do Autocontu jsem naštěstí chodil až na odpolední. Takže můj den vypadal následovně: od dvou v práci, pak do Sklepa. Následně jsem přespával kde se dalo. Ani sex

jsem nezanedbával. Vždyť to znáte, takové vztahy na jednu noc. No a odpoledne opět práce. Byl to svým způsobem stereotyp, ale noc byla pokaždé jiná, takže se to dalo přežít.

Jenom matka měla o mě strach. Ale to je, myslím, normální: „Petře, kde ty jsi celou tu noc?“ „Víš mami, kamarád bydlí kousek od práce, takže přespávám u něho“, lhal jsem. Lhal jsem vlastní matce, ale na druhou stranu tohle je takzvaná milosrdná lež. Svědomí spravila občas nějaká ta kytky: „Mami, to máš za to, že mě skoro nevidíš.“ Osvědčená metoda, vždycky jí to udělalo radost.

Prázdniny proběhly kolem mě tak rychle, že jsem ani nezaregistroval jejich konec. To bude asi tou trávou. Prvního září zápis, pak ještě chvíli klid. koncem stejného měsíce všechno začalo.

Poprvé jsem si jí všiml už na zápisu. Nádherná holka. Menší, ale s dokonalou postavou. Už jsem se těšil na to, jak ji budu svádět, ale bohužel jsem nemohl tušit věci příští. Bohužel.

První den ve škole byl plný zmatků a tak jsem nemohl rozvinout svůj „talent“ v balení ženských. Naštěstí následující dny nebyly tak uspěchané a mohl jsem rozhodit své síť.

Sedl jsem si vedle „objektu své touhy“ a začal nevinnou konverzaci: „Ahoj, já jsem Petr, asi to vypadá, že spolu budeme chodit . . . do ročníku.“ „Čauvec, no asi to tak vypadá, jo já jsem Renáta.“ Fajn, nic stupidnějšího jsem nemohl vymyslet, ale naštěstí se zapojila do konverzace. Nejtěžší mám za sebou. „Hele, odkud jsi?“ zkoušel jsem to dál. „Z Příbora a ty?“ „Z Ostravy.“ „Neznáš v Ostravě nějaké dobré knihkupectví?“ „No jasně . . . co sháníš?“ odpověděl jsem s radostí. „Ale, nějakého Apolinaira, nechceš mi udělat průvodce, víš já bych se tam ztratila.“ Paráda začíná se to dobře vyvíjet: „A kdy tam chceš jet?“ „Asi v pátek po Mánkovi“, odpověděla. „Tak potom můžeme někam zajít“, navrhnul jsem. „To by bylo fajn.“ „Máme tu dobrý klub, ééé, Bazar, no a taky můžeme zajet do Výškovic do čajovny.“ „Hmm, to zní dobře.“

Od tohoto okamžiku jsem se těšil na pátek jako malé děcko. Konečně něco, co by se mohlo povést, poprvé za dlouhou dobu.

Kapitola 10. : Páteční blues

Konečně je to tady. Literaturu jsem přežil z posledních možných sil a sbíral odvahu na odpoledne. Musím zachovat chladnou hlavu, to je jediné, co potřebuji.

Cestou do Ostravy jsme přežili ve sbližovací konverzaci. Taktéž pokračovala i doprava tramvají plnou důchodců. Když jsme v centru vystoupili, dalo by se říci, že jsme se znali jako starí přátelé.

Ostravská knihkupectví jsem nějak nevnímal. Vymetli jsme jich pět, možná šest. To si fakt myslíte, že jsem to počítal? Měl jsem hlavu plnou Renáty. Pak naše kroky směřovaly

do Bazaru. Našel jsem ideální místečko úplně v rohu, odloučené od okolního ruchu. Z repráků se lily tóny nejlepšího českého funky v podání J.A.R.

Objednal jsem dvě piva, ale to se ukázalo jako strategická chyba: „Víš, já bych si dala nejradyji čaj, jsem nějaká nachcípáná.“ Tak znělo Renátino přání, které jsem chtěl, nechtěl musel akceptovat. Jo, příště se radši zeptám, než abych byl přemrštěle aktivní. „Hele, tak nepůjdem radši do čajovny? Mají tam perfektní čaj proti nachlazení“, tak tohle byl můj návrh, ve kterém jsem viděl světlou budoucnost. Přece jenom v čajovně je romantické přítmí a posezení je také těsnější. Jo, jo, co všechno mé druhé já může vymyslet. „Tak jo, to je skvělý nápad“, zněla odpověď

Cesta do Výškovic byla opět stejně šedá jako kterékoliv jiné cestování městskou hromadnou dopravou. Kyselé obličejové lidi vracejících se z práce jsou už asi koloritem všech odpoledních tramvají. Dorazili jsme o půl čtvrté, těsně po otevření, takže jsme si mohli vybrat kam sednout. To je ale přepych. Opět jsem neprozřetelně vybral box v tom úplně nejzazším rohu.

Tak a teď vymyslet nějaké téma. Počasí? To je blbost. Život? Hmm, nesmysl. Sex? Na to je brzo. Básně? No jasně, básně, alespoň něco čemu rozumím. V duchu: „Hele, četla jsi . . .“, pokračovala naše konverzace. Nenápadně jsem se posouval blíž k ní. Mezi řečí se moje ruka jako had obepínala kolem jejího boku. Zatím úspěšně. To jsem stále netušil co bude následovat.

REKLAMA: Tadadatam. Nic nechutná lépe než nový sýr Bučina. Jen jsem ho namazala na chleba a už jsem zhubla o pět kilo. Nevěříte? Vyzkoušejte. Sýr Bučina z Mlékárny Kunín s -1% tuku je jasná volba. Tadadatam.

Když se má ruka dostavila na místo určení tak jsem začal: „Víš složil jsem pro tebe báseň.“ „Jé, opravdu?“ „No jo, trvalo mi to sice celou noc, takže jsem nespal, tak si toho važ. Poslouchej:

Opuštěné nádraží,
ve čtvrt na osm
. . . večer . . .
a básník.

Blikající lampa,
erotická poezie,
smysl života
a ty.

Slzy na kolejích,
lidová píseň železničního pražce,
miluje mě (odpověď ?),
miluji ji. (otázka).

Otevřené okno,
ve světle noci,
ospalé stíny
a tvé zelenomodré oči.

Bijící srdce (ještě ?),
ukřižované,
tvé rty
a mozaika z kapek krve.“

„Víš já ti musím něco říct“, skoro plačky poznamenala. To jsem teda zvědav, co to bude. Pokračování se mnou silně zacloumalo: „Víš, já mám kluka.“ Ne, ne, ne, do prdele, to snad není možné, to si snad dělá srandu. „Hmm, to . . . je fajn“, se zakrývaným zklamáním jsem odpověděl. „Jsi naštvaný?“ „Hele, nejsem, to je v pohodě.“ No uvažte, co jsem ji měl asi říct? Že mě to úplně nehorázně štve? Že bych ho na místě nejraději odpráskl? Že mi to vyrve srdce? „Chtěla jsem ti to říct už dříve, ale nějak na to nebyl čas.“ „Hmm.“

Tak skončilo jedno nadějně rande. Alespoň jsem vymyslel novou teorii. Ne, není to nic vědeckého vážený čtenáři, ani nic filozofického. Přece vás nebudu zatěžovat takovými blbostmi. Prostě a jednoduše: Vždy, když narazím na pěknou holku, tak je zadaná. To je vše.

Kapitola 11. : A co teď?

No jo, to sám netuším. Situace je zoufalá. Nemám holku, škola mě taky štve. To je situace na provaz. První semestr jsem se učil. Měl jsem na to hodně času. Mé klubové záležitosti se scvrkly jen na sobotní seance ve Sklepě. Ale i ten začal upadat. Málo lidí, málo známých a už ani to pivo nebylo co kdysi.

Můj intimní život byl opět v bodě mrazu, tak jako kdysi. Musím přiznat, že to je hnusný sžíravý pocit. Ale co člověk nadělá, že?

Semestr jsem dokončil úspěšně. Jak jsem již poznamenal, času bylo hodně a tak jsem ležel ve skriptech. To je podruhé za můj život, co se opravdu a nefalšovaně učím. I matka byla ráda, že se každý den neflákám a myslela si, že konečně беру školu vážně. Omyl, kdyby věděla, že je to tím, že nemám holku, tak by určitě nebyla tak nadšená.

Nemám jenom jednu zkoušku. Za dva kredity, Úvod do studia angličtiny. Přednášel to takový děda, docent Borovička, který mi byl nesympatický hned od začátku. Ale takový podraz jsem opravdu nečekal. No posuďte sami. Celý týden jsem se učil jeho skripta. Uměl jsem opravdu všechno, nekecám, fakt všechno. On na zkoušce otevřel jeho výtvar na straně deset, kde bylo asi 200 anglických jazykovědných výrazů. Všechny byly bez jediného slova vysvětlení, takže jsem předpokládal, jako dvě třetiny všech studentů prvního ročníku angličtiny, že se zkoušet nebudou a jsou tam jenom tak. To byla chyba. „Přijďte příště prosím. Vy nic neumíte.“ Ježíší Kriste, to je ale vůl! Na druhý pokus jsem už nešel, protože už jsem se na něj prostě nechtěl dívat.

Ale co. Mám 28 kreditů a druhý semestr před sebou. Když se to tak vezme, tak život asi taky, jestli mě teda dneska nepřejede auto.

Kapitola 12. : Naděje

Můj život zase vjel do ustálených kolejí člověka, mladého člověka, který nemá svou drahou polovičku. Do konce zkouškového jsem zase chodil likvidovat své mladé tělo do všech možných i nemožných klubů v mé rodné Ostravě. Ale začal jsem zjišťovat, že čím jsem starší, tím mě to baví méně a taky méně vydržím. Bohužel. Chce to změnu a to zatraceně rychle.

Začal další půlrok mého vysokoškolského snažení. Stereotyp do mě bušil obrovskými kovářskými kladivy a já pomalu podléhal. Mé tělo řve po nějakém vzrušení. Po x-tém shlédnutí Trainspottingu jsem dostal nápad trošičku koketovat s drogami. Po vystřízlivění z tohoto kultovního filmu jsem se musel vyfackovat, že mě tato myšlenka vůbec napadla. Udělat ze sebe trosku? Děkuji nechci. No jo, ale co teď?

Vést bezduchý život mnoha šprtů se mi nezamlouvalo. Posbíral jsem doma poslední zbytky mého sex appealu a připravoval jsem se na „lov“. Jenom doufám, že to nebude fiasko tak jak minule.

Jednoho bezduchého zimního rána zase sedím ve vlaku směrem do školy. Je 6:44 ráno, mrtvolné obličejе cestujících mě unavují, oči se mi zavírají. A tu náhle: „Je tu, prosím tě, volno?“ Jedním okem, které se mi podařilo otevřít se dívám na osůbku chtějící si ke mě přisednout. A nevěřím mu, je to snad přelud? Krásná to víla. „Ale jasně, je tu volno!“ opět startuji všechny své smysly.

Nahazuji ten nejkouzelnější úsměv, jež jsem schopen po ránu ze sebe dostat. „Ahoj, já jsem Petr“, podávám tomuto nádhernému stvoření svou zmrzlou ruku. „Ahoj, Soňa, těší mě.“ Mám ale takové deja-vu, kde jsem ji jenom viděl. Hmm, jede do Opavy: „Neviděli jsme se náhodou někdy ve škole? Jsi mi totiž strašně povědomá.“ „Určitě, protože já studuju angličtinu a němčinu.“ „Už vím, viděli jsme se na přednášce z fonetiky!“ skoro zařvu vítězně. „Ty děláš čistou anglinu?“ zeptala se. „Ne. Já to mám zkombinované s informatikou.“

V tomto duchu jsme přečkali cestu až do školy. Ze začátku je potřeba získat nějaké osobní informace, to musíte uznat. No a to je všechno. Žádné rande, nic. Byl jsem tak oslepen jejím charismatem, že jsem při loučení nebyl schopen slova.

A dny ubíhaly, potkávali jsme se ve škole, jezdili jsme spolu vlakem. Ta kráska mi začínala přirůstat k srdci. A já se zase zamiloval, po kolikáté už?

Kapitola 13. : Bungee

Jednou jsme tak zase seděli v parku u Bezručáku, provozovali lehkou konverzaci zamilovaného páru, vychutnávali si právě přichozívší jaro, když v tom se rozhovor začal stáčet do neprobádaných oblastí. „Víš miláčku, chtěla bych zkusit něco šíleného.“ Netušil jsem za tím nic špatného a tak jsem se beze strachu zeptal: „A co máš na mysli?“ „Já bych

chtěla zkusit bungee jumping, co ty na to?“ Tak to jsem opravdu nečekal, to byla podpásovka, nemůžu ale odmítnout, to by mě měla za sraba. Podívala se na můj nerozhodný výraz a dodala: „Jestli nechceš, tak nemusíme, to byl jenom takový nápad“, a přidala nádherný úsměv, který patřil teď jenom mě. Ženskému šarmu se opravdu nedá odolat. „Tak miláčku, kdy?“ rezignoval jsem. „Tak třeba v sobotu, dívala jsem se do Programu, na Štěrkovně je to nejlevnější.“ „Super, už se těším.“ Těším? Ha, ha, maximálně se bojím, to je jediný pocit, který spojuji s následující sobotou. „Jsi kouzelný miláčku“, řekla a přitulila se tak, jak to umí jen ona.

Do poslední chvíle jsem doufal, že v sobotu bude přšet, bude konec světa nebo cokoliv, co by znemožnilo provést tuto sebevražednou akci. Bohužel, mé tužby se nevyplnily. Ach jo.

Otec mi půjčil auto, takže cesta byla až na jednu výjimku bez problémů, jsem přece dobrý řidič. První problém byla korpulentní dáma šinoucí si to rychlostí 40 km/h na Babetě. To by samo o sobě problém nebyl, ale to, že jela po půlicí čáře už mi problém dělalo. Po pěti minutách, kdy už se auto začalo přehřívát (a já taky) jsem, vidouc před sebou kaluž, dostal ďábelský nápad. Pomsta bude sladká, babo. V nestřežené chvíli, kdy trošku zahrula k pravému okraji, nastal můj čas. Vyrazil jsem ukrutnou rychlostí a . . . hmm, Soňa říkala, že babka byla mokrá od hlavy k patě a něco nesrozumitelného řvala. Dobře ti tak.

Když jsem spatřil ten jeřáb, ze kterého bych měl za chvíli viset hlavou dolů, šly na mě mdloby. „Miláčku, cítíš se dobře?“ Soňa si všimla mé nazelenalé barvy. „N . . . n . . . nic, je mi fajn“, a nahodil jsem kyselý obličej.

Tak jo, jdeme na to. Chce to klid, vždyť se akorát vrátí obsah mého žaludku zpět, to jsou malé věci, to mě přece nemůže rozházet. Jak nad tím uvažuji, tak asi jo. co když z toho budu mít trauma na celý zbytek života? To mě ale taky nemusí trápit, protože jestli to nepřežiji, tak ten zbytek života nebude tak za dlouho. Vzdám to, ano budu srab a vzdám to: „Miláčku . . .“ „Ano lásko?“ Ale přece se nemůžu tak ponížit, že nepůjdu skočit, třeba by se se mnou rozešla, uááááá, už začínám šílet: “. . . jenom jsem ti chtěl říct, že tě miluju.“ Uf, to bylo o fous.

A jak to dopadlo? Soňa byla nadšená, druhému skoku zabránil jenom nedostatek peněz, naštěstí. Já jsem zavřel oči, takže jsem nic neviděl, což je asi dobře, protože bych se nerad cítil jako pilot Štuky při střemhlavém bombardování. Přežil jsem to, chvilku jsem se motal a zelená barva z mého obličejce taky nechtěla opadnout, ale domů jsme dojeli bez nehody. Teda až na toho sraženého dědu s hůlkou, poraženou značku a přejetého psa. Dobře, kecám, dojeli jsme bez nehody.

Kapitola 14. : Tři

Možná se divíte, co je to za divný název kapitoly. Jo, už je to tak, je to číslo mého rozchodu. Ano, ano, ano rozešel jsem se se Soňou. Někteří z vás mohou namítat: „Už zase?“ Bohužel je to tak, ale já za to fakt nemůžu, bylo to asi takhle, posuďte sami . . .

Už delší dobu jsme si nerozuměli, znáte to, hádka, potom usmíření sexem a poté pocit, že je všechno v pořádku, pořád dokola, takový, už bohužel dvouměsíční kolotoč. Na veřejnosti zamilovaný pár . . . ehm, teda tak naoko . . . „To se musíš na mě pořád lepit?“ odpověď na mou ruku kolem jejího pasu. O puse na veřejnosti nemohla být ani řeč. A proč? „No, přece už jsme spolu rok a půl, tak se snad nemusíme pořád líbat.“ Sami vidíte, že tatam jsou ty doby „tulení“ na lavičce v parku, romantika někam utekla, ale já opravdu nevím kam. Asi si našla sympatičtější pár

Pořád jsem přemýšlel, zda skončit či neskončit, jazýčky vah byly chvíli na jedné, chvíli na druhé straně, pořád jsem doufal, že se to nějak spraví, že přece hůř být nemůže, že mě přece miluje, ale ouha, rozhodnutí přišlo vzápětí při oslavě mých narozenin.

Taková klasická oslava, objednané patro v klubu, stůl pro 40 lidí, z nichž přijde zhruba polovička, ostatní se vymluví na úplné nesmysly a myslí si, že jim na to někdo skočí. Alespoň ten zbytek jsou vaši opravdoví kamarádi, se kterými si máte o čem popovídat. Patrik našťestí přišel, takže jsem si měl komu „vybrečet na rameno“ . . . rozuměj ožrat se do němoty a doufat, že nějak dojdu domů.

Oslava pokračovala ve skvělé náladě, lidé se bavili, pařili a hlavně pili. Jo, teď si myslíte, proč říkám hlavně pili, tak poslouchejte dále. „Tý Pát’o neviděl si někde ženu?“ má logická otázka, poté co jsem Soňu už přes půldruhou hodinu nezahlédl. „Jó viděl.“ „No a kde?“ „Nechtěj vědět.“ „No táák, si to nenecháš pro sebe, ne?“ „Dobře, šla . . . teda snažila se jít . . . no prostě se odmotala ven.“ „Dík, jdu se za ní podívat.“ To byla má osudová chyba, raději jsem neměl nikam chodit. Spatřil jsem ji přehnutou přes zábradlí obš’astňující betonový chodník obsahem svého žaludku. To snad není pravda! Znechuceně jsem se otočil a odešel raději tančit.

Po půlhodině za mnou přišla a chtěla se líbat. Odstrčil jsem ji, co jiného mohla čekat. „Ty . . . už muoje nemi . . . nemiluješ?“ „Prosím tě, nech toho! O tom si popovídáme až budeš střízlivá.“ „Cóóóže, já . . . hik . . . jsem uplně . . . úplně vpohodě . . . dě, ty se . . . chceš se se mnouuu rozejít že?“ to mě dožralo úplně k nepřičetnosti: „A co si sakra myslíš, že je všechno v pořádku? Se na sebe podívej! Víš co . . . sbohem, ten náš vztah opravdu nemá už žádnou cenu, čááu!“ Uf, to jsem do sebe opravdu nečekal, teda kde se to ve mě vzalo. Asi frustrace nebo co. „Tak jo . . . sbohe . . . he . . . hem“, to bylo vše co řekla a odvrávorala směrem k baru.

Tak a je to, už zase jsem single. Proč zrovna já musím mít takovou smůlu, ach jo. Teď když ji občas potkám někde na pařbě, tak hraje ublíženou a stále mě obviňuje z toho, že jsem ten vztah rozbil já. To mě ale opravdu nemůže rozházet. Tak schválně, co si o tom myslíte vy?

Kapitola 15. : Dilema

Tak si kráčím prázdnou školní budovou, hledající výsledky ze zápočtové písemky z matematické analýzy a najednou mi padne do oka inzerát: Chcete pracovat s Linuxem nebo pro Linux? Zavolejte . . . To by byla dobrá pracovní příležitost, můj peněžní fond je na suchu

a už mě nebaví pořád somrovat nějaké peníze od matky, už je mi to opravdu blbě. Měl bych se postavit na vlastní nohy.

Večer jsem tam zavolaal, ale chyba lávky, ta práce by byla v Brně. Mám se jim ještě do týdne ozvat, jak jsem se rozhodl. Brigáda za osm tisíc měsíčně je nádhera. Ke Slezské univerzitě mě už nic netáhne, ale přestup na Masarykovu? Je to přece jenom daleko. Hmm, musím někam zajít s Patrikem a probrat to. Naším se to taky moc nezamlouvá, ale je to můj život (cituji otce), takže to závisí na mě.

Domluvili jsme se, že zajdeme v pátek do klubu Sky. Ideální místo ke sbalení nějaké pěkné slečny, ale teď jsou na programu odlišné věci. Dneska se rozhodne co dál. Sraz jsme si dali o půl sedmé, aby si bylo kde sednout, protože v pátek v noci najít volnou židli je úkol nadlidský.

Noc se rozjížděla parádně, po pár pivech a jedné tequile jsem dostal chuť si jít zapařit. Patrik taky nic nenamítal, tak jsme šli dolů na parket. Letmým pohledem znalce jsem se rozhlédl, kam zapadnout do davu, aby to zapadnutí bylo co nejvíce příjemné. „Pát'o, co říkáš těm dvěma co tančí u dýžej?“ „Hoho , jdem tam, můžeš lovit.“ Ano, jenom já, Patrik je stále věrný Zuzce, to má někdo štěstí, závidím mu. Začali hrát Elvise, Hound Dog. Mé kreace rokenrolu posilněné alkoholem vzbudily zájem u těch dvou slečen, ke kterým jsme si to namířili. „I wanna be your hound dog, cryin' all the time . . .“, vlnil jsem se v libých tónech rock'n'rollového krále. Měl jsem štěstí, slečna se na mě usmála. Tomu říkám úspěch. Začal jsem se přesouvat směrem k ní. „Ahoj já jsem Petr.“ „Čááu já Nikol.“ „Pěkné jméno“, musel jsem přeřvat Elvise, což sami uznáte, dá fušku. „Dík, ale mě se moc nelíbí.“ „Náhodou je skvělé, takové nezvyklé“, už jsem nemusel tak rvát, Elvis skončil. Chvilí pauza a pak . . . jo, Pulp Fiction, no znáte tu píseň, na kterou Uma Thurman a Travolta vyhráli ten pohár v tančení? Jo? Super, tak to začali hrát. S Patrikem jsme se na sebe významně podívali. Máme to nacvičené, taková malá imitace toho vítězného tance, taková soukromá spartakiáda. Po tomhle vystoupení jsem ji měl v hrsti.

Patrik odkráčel ke stolu pro své pivo a pohledem mi naznačil, že mě klidně bude postrádat. „Zajdeme na skleničku?“ začínám opatrně. „Tak jo.“ Vše klape podle mých představ. Ploužáky jsou jen a jen naše. Stále ze sebe nespouštíme oči ani při rychlých „kouscích“, což dá fušku, ale ženská je to pěkná.

Bohužel noc začínala prohrávat souboj s ránem. Je třičtvrtě na čtyři, Nikole jede tramvaj domů. Jdu ji doprovodit. Vymámím z ní telefonní číslo. A je konec. Dveře se za ní zavřely a pomalu mi mizí z dohledu, až ji u Elektry ztratím úplně.

S Patrikem jsme zůstali už jenom půl hodiny, do té doby než nám jela osmička domů. „Tak jaks dopad?“ zněla Patrikova první otázka. „No, jo . . . skvěle!!!“ Pak jsme probrali pár drobností a bylo to vše.

V pondělí jsem zavolaal do té firmy, kde jsem měl pracovat a oznámil jsem, že to teda neberu. Teď se těším na věci příští . . .

Kapitola 16. : Ségra

Takže jak budu pokračovat? Je pondělí večer, mám na Nikol telefonní číslo. Mám jí zavolat nebo raději napsat esemesku? Kdybych jí zavolal, tak než bych se vymáčkkl, by to stálo nehoráznou řůru peněz a textovou zprávou nic nezkažím. Musím ještě něco vymyslet. Něco romantického, čím bych na ni udělal ještě větší dojem. Už vím. Onehda mi kamarád, už ale nevím který, říkal úžasný text „balící“ esemesky. Bylo to něco na způsob: „musím zavolat do nebe jestli jim tam nechybí anděl“, a tak dál. snad to zabere.

Tak, je středa. Dva dny mučivého čekání na odpověď a nic. Ach jo! Co jsem udělal špatně? Opravdu netuším. Proud mých myšlenek přerušilo zvonění telefonu: „Prosim.“ „Ahoj, já vím kdo jsi a ty mě neznáš.“ „Skvělý. A co já s tím?“ „Teď ti určitě vrtá hlavou kdo jsem.“ To si ze mě nějaká ženská dělá srandu, nebo co? „Ani ne, jsem zvyklý, že mi volá někdo neznámý.“ Ale pravdou je, že jsem opravdu začínal pátrat ve své mysli, komu všemu jsem dal své číslo. No, Nikol to nebyla. Alespoň podle hlasu ne. „Hele tak kdo jsi, že mi voláš?“ „Dobře, nebudu tě už déle napínat,“ odpověděla, „jsem Alena, ségra od Nikolky.“ „To je fajn, jak se má a proč mi voláš?“ „Hmm, Nikola se má dobře, jela za svým klukem asi před čtvrt hodinou . . .“ „Cože??? Kam jela?“ , skočil jsem ji do řeči. „No, za svým klukem, ona ti neřekla, že je zadaná.“ Do pr...dele a mám po ptákách, zase si můžu zapsat další holku do své „teorie o pěkných ženských“. „No, neřekla mi to, to je blbý, v pátek tak vůbec nevypadala.“ „Hele, napadlo mě, co děláš dneska večer?“ „Nejspíš nic, proč?“ „Nezajdeme někam?“ Kdyby její ségra vypadala stejně dobře, mohl bych z toho něco vytěžit. „Tak jo.“ „Súper, v devět u Vesmíru?“ „Dobře budu tam.“

Čas do odjezdu večerní tramvaje jsem strávil tím, abych vypadal co nejlépe. dokonce jsem se oholil, což považuji za vrchol mého snažení, protože tuto proceduru nemám moc v oblíbě a holím se jen poté co mi matka řekne, že vypadám jak Krakonoš.

Přesně v 8.37 jsem nastoupil do linky číslo osm směr centrum. Slídivým pohledem se rozhlížím po tramvaji a hledám kde bych si sednul. Vzadu zahlédnu jednu mou známou, musím podotknout, že hodně (teda HODNĚ) pěknou známou a vím, že se po cestě nebudu nudit.

„Ahoj Aleno, tebe jsem dlouho neviděl, jak se vede?“ „Ale jde to, kam jedeš?“ „Já? No, mám scuka u Vesmíru.“ „Super, já taky. Mám se tam sejít s jedním klukem, znáš to, schůzka naslepo.“ „Jo? A v kolik?“ začíná ve mě hloubat zvědavost. „V devět.“ „Cože? Já taky, to není možné. Ehm, nejmenuje se tvoje ségra náhodou Nikola, že ne?“ „Já nemám ségru. A brácha rozhodně Nikola není.“ „Tak mě napadlo, že bychom třeba měli rande spolu, má schůzka je taky naslepo.“ „To je dobrý, držim ti palce ať ti to vyjde“, řekla Alena a šibalsky na mě mrkla. „Hele, taky ti je budu držet.“

Těsně před devátou vystupuji z tramvaje a loučím se s Alenou. Pomalou chůzí přicházím před kino Vesmír a čekám. A čekám . . . a čekám. Je 9.15 a pořád nikde nikdo. Zahlédl jsem nějakou holku jak nervózně přešlapuje a rozhlíží se kolem. Třeba to je ona. Sice ani trochu nepřipomíná Nikolu, ale ségry nemusí zákonitě vypadat podobně. Ještě chvíli čekám. Ke slečně se nikdo nehlásí. Tak fajn, jdu to zkusit. „Dobrý den slečno, čekáte na někoho?“ „Čekám“, odpověděla. „A nemáte tady schůzku naslepo?“ zkusím to, je opravdu kus. „Ne nemám a támhle jde můj kluk.“ Podíval jsem se směrem, kterým ukazovala. Téhle gorile ona říká kluk? Hromotluk dva metry deset a zhruba 115 kilo svalů. „Ježíš, tak to promiňte, to jsem se splet“, a co nejrychleji jsem zmizel.

S půlhodinovým zpožděním se přiřítla Alena. Poznal jsem jí podle hlasu. „Ahoj Pét'o“, řekla zadýchaně, „promiň, že jdu pozdě, byla jsem na aerobiku a nějak se to protáhlo.“ „Jo, v pohodě, kam půdem?“ „Já bych si šla někam sednout, třeba do Mary.“ „Dobrá, as you wish . . .“, chtěl jsem zafrajeřit svou angličtinou. „Co jsi říkal?“ „Ale nic.“

Moc místa na sezení tam nebylo, ale stůl pro dva úplně zapadlý v koutě zajisté splní svou funkci. „Tak co si dáš k pití?“ začínám opatrně, protože poučen z předchozích nezdarů už neobjednávám dvě piva. „Já nevím, třéééááá, pivo.“ Aha, takže jsem mohl klidně, hned u baru, objednat, alespoň bych udělal dojem tím, že vím co pije. Kdo se v tom má sakra vyznat. „Tak jo, zajdu pro ně.“

„Půdem potom někam, nebo zůstaneme tady?“ zněla má otázka a já doufal, že řekne, že zůstaneme zde a jen si budeme povídat a tak, protože jsem dnes nějak neměl náladu někam jít tančit. „Já bych šla do Sky, co ty na to?“ Hm, smůla, takže z klidného večera nic nebude, prostě smůla. „To je dobrý nápad, takže dopijem a půjdem?“ „Tak jo.“ Až teď jsem si všimnul, jak je zmalovaná. Hrůza, kdyby si sundala tu masku z make-upu, tak by asi vypadala úplně jinak, nejspíš hůř. Před tím jsem si toho vůbec nevšimnul, taky jak, pouliční osvětlení opravdu moc světla nedodává.

Vymyslel jsem strategii jak utéct (srabe). Buď se prostě ztratím v davu a vypadnu, anebo se vymluvím na školu. To by bylo určitě korektnější.

Takže, chvíli jsem ještě předstíral zájem o tanec a pak jsem nadhodil téma odchodu. „Mám zítra na osm ve škole a brzo vstávám, budu muset jít.“ „Jé, to je škoda, mi se tu začalo tak líbit, nechod' ještě.“ „Opravdu už musím.“ „Tak . . . ehm, zavoláš mi někdy, mohli bychom se ještě někdy sejít.“ „Určitě, tak ahoj.“ Lhal, jsem, už jsem jí nezavolal a na esemesky taky neodpovídal, prostě prvotřídní zasklení.

Kapitola 17. : Konec Sklepa

Tak a co teď? Opět se trápím stejnou otázkou. Po kolikáté? Čtenáři, až to zjistíte, dejte mi vědět. Ale teď mě napadlo. Pro ostravského studenta se stala jedna z největších tragédií 20. století. Zavřeli nám sklep. První z ostravských klubů už neexistuje, konec. Klub, ve kterém jsme „vyrůstali“ je historií. To se samo sebou musí jít zapít žal.

Patrik už tu smutnou novinu taky slyšel. Domluvili jsme se na páteční večer do klubu Sky, který jsme pasovali na neoficiálního pokračovatele Sklepa. A propos, opět Patrik. zajímalo by mě jak to dělá, že je pořád s jednou a tou samou holkou. Mi to vždy vydrží jenom krátkou chvíli a on? Ti dva už jsou spolu tři roky! No, to jsem jenom tak odbočil od tématu.

Takže, jak už jsem řekl, domluvili jsme se na páteční večer. Cesta tam proběhla bez nějakých větších incidentů. To znamená žádný otravný důchodce ani ještě otravnější revizor. Prostě začátek večera jak má být. Obligátních dvacet korun vstupného jsme zaplatili s brbláním, že jako stálí hosté bychom měli mít vstup zdarma. Tohle samozřejmě neprošlo, jak jinak. Už jste někdy viděli vyhazovače se smyslem pro humor?

Našli jsme poslední prázdný stůl a začali naši tradiční „nalévací“ proceduru. Po třetím pivu otázky typu „Jak se vede“ přešly na otázky ve stylu „Ty vole, ta holka co teď prošla je ale kus!“ Parket se pomalu začal plnit a tak i my se rozhodli, že „natřeseme“ své staré kosti. DJ byl naštěstí dneska rozumný a hrál dobře. Když jsem se tak rozhlížel po parketu, zahlédl jsem v davu nějakou podezřele známou tvář. „Hele Pát'o, odkud znám tu holku co paří tam vlevo?“ „Ja nevim, ale je mi taky povědomá.“ „No, tak navážem kontakt,ne?“ „Hmm . . . tak jo.“ A už jsme si to šinuli směrem k ní.

„Ahoj, neznáme se od někud?“ začal jsem. Změřila si mě pohledem a řekla: „Jó, vzpomínám si na tebe.“ „A odkud?“ „Zkus hádat“, popichovala mě stále neznámá známá. „Ja fakt nevim“, mrknul jsem okem po Patrikovi, ale ten jenom beznadějně pokrčil rameny. „Dělala jsem barmanku ve Sklepě.“ „Jóó, už si vzpomínám, ahóóój.“ Tak takové setkání jsem opravdu dnes nečekal. „Co vy tady?“, zeptala se. „Ale, zapíjíme zavření Sklepa.“ A tak jsme zavzpomínali na staré dobré časy našich raných pařeb.

Den se přehoupnul do své poslední hodiny. Vrátili jsme se zpátky ke stolu a pokračovali v občerstvování, když v tom . . . „Kluci, máte tady volno?“ Můj lehce podnapilý zrak zaostřoval nad osobou nade mnou. Až jsem ho měl dostatečně ostrý, nezmohl jsem se na nic jiného než na: „Jo, jjasně.“ Nádherná bruneta s už ne tak pěknou blondýnou se posadily k nám. Ujal jsem se slova: „Ahoj, já jsem Petr a to je Patrik.“ „Já jsem Bára“, odpověděla bruneta „a to je Markéta.“ Vzájemné představovací formality tedy byly za námi a mohlo se pokračovat v méně závazné konverzaci.

„My jsme tady poprvé, je to bezva klub“, začala Bára. „Ale jo, je tu fajn, my už tu nějaký ten pátek, doslova, chodíme“, odpověděl Patrik a já mu naznačil aby pokračoval v konverzaci. Zatraceně rychle jsem potřeboval vystřízlivět, protože Bára by stála za hřích. „Jak doslova?“ zeptala se Markéta. „Jdu se vych . . . jdu na záchod“, oznámil jsem. Patrikovi viditelně cukl koutek a úplně jasně na něm bylo vidět, jak si myslí: „Už se zase snaží nějakou sbalit.“ „No a k tomu doslova“, pokračoval „je to tím, že tu prostě chodíme jenom v pátek.“

Můj mozek pracoval na plný výkon, jak mi jen stav dovoľoval. Jak vystřízlivět, honem, rychle, no tak, sakra, sakra. Proběhl jsem kolem baru a zamířil ven. Začal jsem jako šašek lítat okolo, ona přece zvýšena aktivita rychleji rozkládá alkohol v krvi. Musel být na mě zajímavý pohled. Po pěti minutách jsem byl dočista vyplivnutý, ale stav zdá se lepší. Dobře co teď? V tom jsem zahlédl někoho, jak za rohem vyprazdňuje obsah svého žaludku. No to je nápad! Alkohol se přece vstřebává už v žaludku. Přece jenom mi k něčemu biologie byla. Ale jak to udělat. Ne, to ne. Na to ani nemyslete, že si strčím prst do krku. Dobře, dobře přitlačili jste mě ke zdi, nic jiného mi stejně nezbyvá. Zavřel jsem oči, zamířil po chvilce mi bylo líp. Tak, teď jenom najít na záchodě fungující umyvadlo a mám vyhráno. Štěstěna stála při mě. Umyl jsem se, u baru si objednal Mattonku a vrátil se zpět. Byl jsem už úplně střízlivý, ale nic takového po mě už nechtějte.

„Kdes byl tak dlouho“, zněla první Patrikova otázka. „Na záchodě bylo moc lidí“, odpověděl jsem. „Co to máš proboha v ruce? Matonku? Ty jsi vrazil na hajzlu do futer?“ „Né, ale potřebuju být střízlivý.“ „Chápu“, zašklebil se Patrik. S hrůzou jsem zjistil, že Bářino místo je prázdné. „Kde je Bára?“ „Šla si pro něco na pití“, v klidu odpověděl Patrik. „Proč se ptáš?“ zazněla Markétina otázka. Ježiši, proč se tak blbě ptá? „Mno, tak se ptám no.“ Patrik mě vysvobodil od další Markétiny otázky. Otočil se na ni a řekl: „Pod', jdem pařit.“ Hráli něco od Beatles, nemohl jsem si vzpomnět jak se to jmenuje. Ti dva se zvedli v pravou chvíli, protože se Bára zrovna vracela. V duchu děkuji Patrikovi za tento brilantní tah.

Když Bára přišla, začal jsem: „Už jsem myslel, že jsi odešla.“ Nahodil jsem smutný „psí“ pohled. „Ale ne, byla jsem jenom volat.“ „To mi spadl kámen ze srdce.“ „Proč?“ „Protože jsem si chtěl s tebou zatančit“, usmál jsem se. „Tak pojd“, odpověděla. „Tuhle ne, počkej jdu si jednu objednat“, řekl jsem a prodíraje se davem, zamířil k DJ. nemusel jsem ho ani moc ukecávat, aby pustil něco pomalého, protože sám se na to chystal. Můj návrh na Otherside prošel. Vrátil jsem se ke stolu.

„Tak, už ju máme připravenou“, nahodil jsem. „Co to bude?“ „Nech se překvapit“, napínal jsem. Začali jsme se sblížovat. Šlo to podezřele hladce. Znáte to. Je to někdo s kým máte hodně společného, máte si co říct a spolu se nenudíte. Po asi půlhodině, když už jsem myslel, že na nás DJ zapomněl, zazněly první tóny. Vyrazili jsme na parket. „Počkej, tu znám, co to je?“ začala hádat Bára. „No přemýšlej“, pořád jsem napínal. „Tak já se nechám poddat“, a přitiskla se ke mě. „To jsou Red Hoti, Otherside“, zašeptal jsem ji do ucha. Tancovali jsme dlouho, ani nevím kolik písní to bylo, ale jisté je, že jsme skončili o půl páté. Mezitím jsme si stačili domluvit rande. Je z Karviné a bydlí sama! Takže to rande je u ní doma! Jen já a ona, jó a je to hned tuto neděli!

Rozloučili jsme se. Patrik ohodnotil Markétu, cituji: „Ježíšíkriste ta byla blbá.“ Já dostal pusy a jen s největším přemáháním jsem Báru opustil. Patrik se uchechtl a zavelel: „Tož dem na tramvaj, chce se mi spat.“ Slunce začínalo vycházet, ptáci notovali ranní koncert a já se těšil do Karviné.

Kapitola 18. : Tam v Karviné

V neděli jsem nemohl dospat, těšil jsem se na odpoledne. Vstal jsem o půl osmé, čímž padl rodinný rekord v nedělním vstávání. Po snídani jsem vysypal šuplík se svými básněmi abych mohl Báře nějakou přinést. Finta, „Tu jsem napsal přes noc pro tebe“, zatím vždycky vyšla. Já dnes neměl náladu něco vymýšlet, myšlenky tékaly od toho co si vezmu na sebe, přes blbosti, jako například, že musím dohrát misi v Civilizaci, až po to jak se to dneska bude vyvíjet.

Prošel jsem snad všechny básně, co jsem napsal a posléze schoval do šuplíku, ale ani jedna se nehodila. Musel jsem se začít soustředit a nasměrovat svůj mozek a mysl na smysluplnou tvorbu. Tak jo, nejdříve se musím podívat co si pustím za muziku. Táák, Red Hoty . . . ne, Cranberries taky ne, hmm . . . Mňága taky ne, sakra, Priessnitz asi taky ne, to by mně rušilo . . . už vím, pustím si ethno, co jsem si nahrál před týdnem a ještě to neposlouchal. Teď jenom najít sluchátka, přece jenom naši ještě spí a můžu začít . . . napadlo mě, že musím ještě skočit do drogerie a koupit „zásobu“ na večer, co kdžž to budu potřebovat, to by byl trapas nebýt připraven. Zajdu tam radši hned, abych v zápalu tvorby na to nezapomněl. Musím se připravit na ten nepříjemný pocit, že jak člověk vezme do ruky krabičku kondomů, tak se najednou na něj všichni dívají.

Zvládl jsem to s přehledem a to se mi dokonce podařil vykouzlit úsměv na prodavačku. Konečně sedím v pokoji na zemi, před sebou prázdný list papíru, v ruce tužku a . . . „Dobré rano mami,“ s úsměvem jsem pozdravil mamku, ještě ospalou, vláčející se do koupelny. „Ty už jsi vzhůru?“ zeptala se. „Jo, dneska odpoledne jedu pryč,“ nadhodil jsem. „Jo a kam?“ ožila máma. „Mám rande v Karviné.“ „Ale teda, to musí být ženská, že kvůli ní

jedeš až do Karviné.“ „No to je.“ „V kolik jedeš?“ „O půl čtvrté mi to jede z centra.“ „Kdy se vrátíš?“ zněla zcela logická otázka. „Nevím, možná zítra ráno,“ nesměle jsem navrhnul. „Tak si dávej bacha,“ šibalsky zakončila máma. „Co bude dneska na oběd?“ byl jsem zvědavý. „Taťka to ještě neví, ale bude dělat ražniči,“ usmála se. Tak skončil náš ranní rozhovor.

Báseň jsem měl těsně před obědem hotovou a až do odjezdu jsem byl myšlenkami úplně někde jinde. Otázku co na sebe mám vyřešenou, bude to moje tričko „Durex – pro milión důvodů“ (jak provokativně svádivé, hehe) a černé rifle, takže vlastně budu celý v černém, ještě musím zjistit jestli mám čisté ty černé trenýrky. To bude ono. Jo. Jo. Jo. Minuty do odchodu jsem prakticky odpočítával. Přemýšlel jsem, zda mám všechno. Peníze – jo, báseň – jo, vyčištěné zuby – jo, čisté trenky – jo, kondomy – ne, sakra, hlavně, že jsem je dopoledne kupoval, skleróza je hrozná, šup s nimi do kapsy.

Z domu vyběhnu obrovskou rychlostí. Ohnivá čára za mnou končí až na zastávce, kde zjistuji, že jsem si spletl den a v neděli jezdí tramvaje úplně jinak. Čili, zkrátím to. Autobus o půl čtvrté nestihnu. Začínám panikařit. Přemýšlím možná řešení. Jako první mně napadlo Báře zavolat, že přijdu později. To je ale blbost. Přijet pozdě na první rande, to si hned dotyčná osoba udělá „pěkný“ obrázek. Tak jinak. Taxi. Otevřel jsem peněženku a zjistil jsem, že mé finance mi nedovolují použít ani tuto variantu. To bych pak celý měsíc byl na nule. Což není dobrá představa. Začínal jsem ztrácet naději. Ale pak mě napadla schůdná myšlenka.

Přiřítíl jsem se domů. V té rychlosti jsem si ani nevšiml sousedky, která se po mém průletu povážlivě zakymácela na schodech. Ani to jí však nebránilo mi zahrozit hůlkou a něco zablebtat, což jsem ale neslyšel, protože za mnou zapadly dveře našeho bytu. Celý udýchaný jsem to na otce vyklopil: „Potřebujupůjčítautoprotožemiujelautobus, uf.“ Naštěstí byl v dobré náladě, která je u něj v neděli pokaždé, což se nedá říct o sobotě, kdy musí uklízet a tak jediné co mi řekl bylo, abych auto vrátil celé.

Po chvíli jsem už otočil klíčkem v zapalování, motor naskočil a já se vydal na cestu. Podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět tři, takže mám dost času. Autobus měl totiž být v Karviné až ve čtvrt na pět. Cesta tam trvá jen půl hodiny a tak jsem zvolnil tempo. Napadlo mě, zavolám Báře, že přijedu o hodinu dřív. Zvedl jsem telefon. Vytočil číslo. To vše samozřejmě za jízdy. Koutkem oka jsem u krajnice spatřil zaparkovanou červenou Felicii ověšenou anténami. Pak jenom malý bílý záblesk od předního nárazníku inkriminovaného auta.

Sakra policajti, pomyslel jsem si a v duchu přemýšlel, kolik mě bude stát pokuta za telefonování při řízení. Než jsem to stačil vypočíst, už na mně od krajnice mávala uniformovaná osoba stojící za jinou, už zcela jasně označenou Felicií. Zastavil jsem, stáhl okénko. „Dobrý den pane řidiči,“ zsalutovala mi hlava, která se náhle objevila po mé levici. „Dobrý den,“ odpověděl jsem co nejzkroušeněji. „Víte jakého přestupku jste se dopustil?“ zněla celkem zbytečná otázka. „Asi jo, volal mi kamarád. Blahopřál mi k narozeninám,“ zalhal jsem. „Tak to teda všechno nejlepší. Bude to za 200,“ usmál se policista svému „povedenému“ vtipu. Nechal jsem si napsat bloček, vrazil jsem mu peníze do ruky a pokračoval v cestě. S tímto patnáctiminutovým extempore dojedu na čas. Jediný rozdíl je v tom, že jsem o 200 korun chudší a to jsem chtěl dát potom otci na benzín. Sakra.

Při mém příjezdu na mně Bára čekala na autobusové zastávce. Zatroubil jsem na ni. Nevrlé se podívala, jaký to blbec na ní troubí, ale její obličej se při pohledu na mně změnil k lepšímu. Otevřela dveře a nastoupila. „Ahoj Peťo, myslela jsem, že přijedeš autobusem.“

„To já taky, ale špatně jsem se podával na spoj, takže jsem tu „koňmo“. Vadí to?“ „Ne vůbec ne. Já tě teď dovedu na parkoviště. Pojedeš vlevo, pak rovně a vpravo, na další doleva a jsme tam,“ pravila s úsměvem na tváři. „Co prosím? Vlevo, vpravo pak couvat a nakonec spláchnout?“ „Ty hlupáčku. Teď vlevo a pak ti řeknu,“ stále se culila. Já ti dám hlupáčka! Šlápl jsem na plyn. Pneumatiky zakvílely a Bára se instinktivně zarazila do sedadla. „Řídíš dobře, že jo,“ špitla se strachem v hlase. „Jasněéééé,“ řekl jsem tak, že to nikomu na bezpečí nepřidalo.

Na parkovišti bylo dost místa, tak jsem neměl větší problémy s parkováním, protože jinak jsem na tuto činnost docela analfabet. A při mé smůle bych určitě „orazítkoval“ auto jejich rodičů, kteří bydlí kousek odsud. Zamkl jsem a ona si mě odvedla do svého útulného bytečku. Říkal jsem už, že má vlastní byt? Jo? Aha, tak pardon, jen jsem chtěl nastínit situaci.

Posadila si mě do obývacího pokoje a odešla do kuchyně, asi pro něco k pití. Budu muset vymyslet nějaké téma konverzace. Hm, to mi taky nikdy moc nešlo, ale o politické situaci se asi bavit nebudeme. Kdo by ty intelektuální žvásty poslouchal. Bára se vrátila a v levé ruce držela misku s jahodami, ale to co měla v ruce pravé mi začalo dělat vrásky. A pořádné. Přece jenom, šampaňské, jak z mého vyprávění víte, nedělá moc velkou dobrotu, ale snad to se mnou tolik neudělá, vždyť už jsem starší.

„Přines mi, prosím tě, ještě z kuchyně čísky,“ zněl její požadavek. Já vyskočil a šel hledat. Po chvilce bloudění, kdy jsem nakoukl i do ložnice (ta má skvělou postel!), jsem dorazil na místo určení, popadl čísky a odešel zpět. „No kde jsi?“ vyzvíдалa. „Člověk by na tvůj byt potřeboval mapu,“ kontroval jsem s úsměvem na rtech. „No, tak zlé to není, málem mi to tu zase zteplalo,“ začala nalévat šumivé „peklo“.

„Tak na co si připijeme?“ optala se. „No já bych ještě naposledy na Sklep,“ podotkl jsem se slzou v oku. Tak jsme si připili na Sklep, na život, na seznámení, na sex a tak dále a tak dále. No musím přiznat, že jsem musel jet domů až v pondělí dopoledne, protože bych se asi netrefil ani na šestiproudovou dálnici. Musím podotknout, že tahle noc byla bez sexu. Né, že bychom na to neměli chuť a nebo já ovíněn, to správné postavení, ale nějak na to nebyl čas. Prostě jsme klábosili a klábosili a najednou bylo ráno. Že by to bylo znamení a já našel tu pravou? No, kdo ví, jak se to bude vyvíjet, že?

Kapitola 19. : A dál?

Co bylo dál babičko? Ptalo by se dítě. Roky kolem mne letěly a já z nich viděl jen rozmazané torzo. Jak se ukázalo, více věcí končilo, než aby pokračovalo. Škola uběhla jak voda, promoce a titul bakaláře, který si mohu napsat před jméno. Vztah s Bárou byl fajn, ale taky byl ukončen neznámými silami, asi jsme ani jeden nebyli připraveno do života. Civilka po škole skončila tak rychle, že jsem ji pomalu ani nezaregistroval. V nemocnici čas běží obrovským tempem. Prosvištěly kolem mne i další pokusy o nějaký vztah, ale ani jeden nebyl trvalejší. Začal jsem pracovat, začal jsem stárnout a flirtování s kolegyněmi není to pravé. Přece jenom, většina má už manžela nebo přinejmenším snoubence a do takových věcí se nesluší zasahovat. To se fakt nedělá.

Začínám zjišťovat, že mi padají vlasy, takže za chvíli mě čeká holá hlava, na kterou díru do světa vztahů určitě neudělám. Prostě se ze mne stává starý, plešatý chlap. No, idylka.

V uvozovkách . . .

Jedinou pozitivní věcí pracujícího, nezadaného muže je to jak si večer s kolegy zajde na pivo a může si postěžovat, jak ho jeho poslední přítelkyně opustila. Je smutné, jak tento celkem veselý příběh končí. Z kluka sršícího energií a sexuální touhou, se stává sice bohatý, ale pupkatý, plešatějící a nezadaný muž, který si najde nějakou obyčejnou ženu, protože už nemá na to, aby třeba ve vlaku oslovil nějakou hezkou slečnu, on už je přece starý a sešlý a ona by ho časem stejně odkopla.

A psát místo „Studentova zápisníku“ „Zápisník stárnoucího muže“ se mi taky nechce.